

SMS: de voorloper van het huidige VVC

„In 1954 konden we nog niet vermoeden welke goede tijden de SMS stonden te wachten.” Was getekend de toenmalige voorzitter Veldink in 1979 in deze krant, bij de viering van het 25-jarig jubileum van de christelijke Nieuw-Vennepse Sportvereniging Sport Maakt Sterk (SMS). Het begon allemaal in de avond van 24 augustus 1954. Op dat moment bestonden er met DIOS en vv Nieuw-Vennep, die allebei op zondag speelden, al twee voetbalverenigingen in het dorp.

„Een groepje enthousiaste zaterdagvoetballers moest noodgedwongen naar wegen zoeken om hun zo geliefde sport te kunnen blijven beoefenen”, vervolgde Veldink. „Zo was het voormalige schaftlokaal van de Vicon landbouw-werktuigenfabriek de eerste accommodatie, nu zitten we na een drietal verhuizingen in een riant sportcomplex aan de Oosterdreef.”

Voorafgaand aan de verplaatsing naar de Oosterdreef in 1975 maakte SMS gebruik van sportpark De Trapschans, samen met dorpsgenoot DIOS. De voetbalvelden raakten echter overbezet, waardoor één van de twee clubs een nieuw onderkomen moest zoeken. Sport Maakt Sterk besloot daarop te verhuizen naar de Oosterdreef, waar het terrein werd gedeeld met Nieuw-Vennep en korfbalvereniging KIOS.

Fusie?

Twee jaar vóór de eerste steenlegging bij de gloednieuwe accommodatie, in 1973, hadden de drie voetbalclubs - Nieuw-Vennep, DIOS en SMS - nog een

VERGANE GLORIE

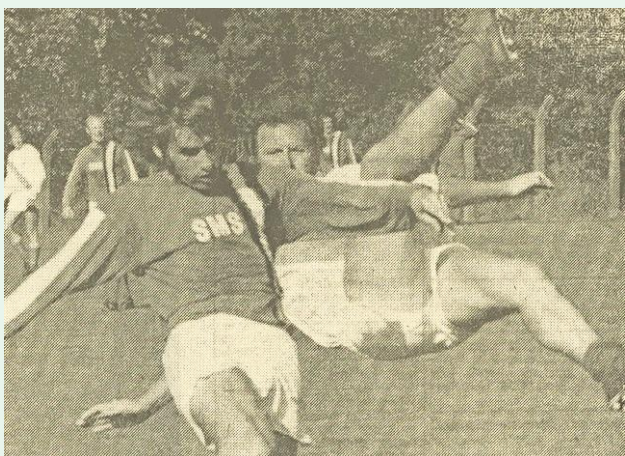
In deze rubriek wordt aandacht besteed aan sportverenigingen of sportevenementen die niet langer bestaan.

fusiepoging gewaagd om de krachten te bundelen en tot elfhonderd leden te komen. Bij de oudste vereniging, vv Nieuw-Vennep, was het aantal voorstanders in de meerderheid, maar bij de andere twee bestond er te veel tegenstand. SMS, dat tevens over een handbalafdeling beschikte, ging niet akkoord en wilde uitsluitend op zaterdag spelen. Van de driehonderd voetballende leden en de honderdtwintig handballers stemde slechts 19,3 procent voor een fusie. 73,7 procent was tegen en 7 procent onthield zich van stemming.

Sport Maakt Sterk bleef al die tijd zelfstandig, vierde in 2004 het vijftigjarig bestaan, maar zag het eigen complex verouderen. Verhuizen naar de Noordrand was dé oplossing en de gemeente hield zowel SMS als Nieuw-Vennep een worst voor. Een eventuele fusieclub zou gebruik kunnen maken van een gloednieuw complex.

In 2005 gingen beide verenigingen overstag. Ze gingen verder onder de naam FC VVC, Football Club Vennepse Voetbal Combinatie. De fusieclub behield een zaterdag- én zondagtak, maar de zondag verdween in 2012. Tot onvrede van een deel van de leden.

Tom Mentink

Een actiefoto uit het duel tussen SMS en SAC, september 1973.

Voor Veronique Meester (links) is het tijd voor de volgende fase van haar leven.

FOTO NL BEELD

Veronique Meester kon zichzelf niet overtuigen

Vincent Schot

Loosdrecht ■ Het WK roeien in Amsterdam, dat wil ik nog meemaken. Als een mantra herhaalde Veronique Meester die zin voor zichzelf. Ze wist zichzelf er niet van te overtuigen. Na zestien jaar stopt de Loosdrechtse winnares van olympisch goud ermee.

Het persbericht dat Veronique Meester een punt zet achter haar roeicarrière werd door de roeibond ruim twee weken geleden uitgestuurd, terwijl Meester met haar vriend genoot van een vakantie in Amerika.

„Dat was niet zo gepland, maar het kwam wel mooi uit”, vertelt ze nu ze weer in het land is. Natuurlijk wisten de mensen die dicht om haar heen staan al van haar besluit, maar evengoed waren de reacties talrijk en lief. Nu ze zo ver van huis was en zelfs in een andere tijdzone zat, kon ze simpelweg niet overal op reageren. „Ik had de bond al eerder verteld dat ik ermee zou stoppen, maar het nieuws werd niet direct naar buiten gebracht om de selecties niet te verstoren. Mijn vriend had deze vakantie al geboekt en op het laatste moment besloot ik mee te gaan.”

In 2024 zette Meester een dik uitroepteken achter haar carrière door in Parijs olympisch goud te winnen. Met grote voorsprong kwam de twee-zonder van Meester en Ymkje Clevering over de streep. Daarna deed de roeister wat ze tijdens haar carrière al vaker deed: haar sport ging even op een lager pitje, zodat de focus kon liggen op haar studie geneeskunde, waarvoor ze haar laatste coschappen nog moest lopen.

Zwaarder

Een maand of drie geleden werd de witte jas weer verruild voor het roepak. En hoewel het tijdens het WK in Shanghai nog kriebelde toen Meester haar ploeggenoten zag op tv, voelde het anders. „Met het gevoel dat ik had toen ik naar het WK keek, ben ik weer gaan trainen. Maar het kostte steeds meer moeite om mezelf op te laden. In de winter train je veel in de skiff, een eenpersoonsboot, maar dat viel mij steeds zwaarder. Om-

dat het trainingsmaatje met wie ik altijd skiffte er ook even uit is, werd het eenzaam. Normaal kon ik mij daar goed doorheen werken, maar nu niet meer.”

Het zorgde voor twijfel bij Meester. „Ik wilde het héél graag nog willen”, vervolgt ze. Het WK van komende zomer in Amsterdam, zo hield ze zichzelf voortdurend voor, dat is nog een mooi doel om naartoe te werken. „Maar ik ging nadenken over wat ik nog wilde behalen én wat ik daarvoor wilde doen. Ik merkte dat ik meer zin kreeg in andere leuke dingen. Om weekendjes weg te gaan en om leuke dingen te doen met vrienden en familie. Ik denk dat ik eerst weer moest ervaren hoeveel je moet laten voor topsport om écht te beseffen dat het niet meer zo voelde als voorheen.”

Het was twijfel die haar eerst verdrietig stemde. Zolang immers bestaat haar leven al uit roeien, de sport die haar niet alleen een volle prijzenkast opleverde, maar ook haar vriendenkring en haar vriend, met wie ze komend jaar gaat trouwen. „Ik heb er dan ook best wat traantjes om gelaten”, erkent Meester. Toch sprak ze in december haar twijfel uit bij de bond. „Neem de periode tussen kerst en oud en nieuw om erover na te denken”, zeiden de coaches.

Het bracht geen verandering meer: het is mooi geweest. Nadat ze dit thuis deelde, maar nog voordat haar coaches het hoorden, vertelde ze het Ymkje Clevering. „Acht jaar geleden werden wij samen in een – toen nog vierper-

soons – boot gezet. Zij kwam uit Groningen, ik uit Amsterdam. We kenden elkaar niet, maar het klikte gelijk. Zoveel jaar later is zij een van mijn beste vrienden, dus ik wilde haar niet met het nieuws overvallen.”

Een appje om samen koffie te gaan drinken eindigde in een snikkend onderonsje in een koffietentje. „We hadden het idee om dit jaar ook weer samen te gaan roeien, maar toch voelde ze de bui al wel hangen”, blikt Meester terug op dat moment. „Dat we er allebei om moesten huilen was ook wel mooi; het deed ons beseffen hoe sterk onze band is, dat dit ons allebei zoveel deed.”

Toen de tranen eenmaal waren gedroogd, haalden de twee herinneringen op aan de tijd die ze deelden in de boot. „We zeiden ooit tegen elkaar dat we als een tweetje naar een grote wedstrijd wilden en uiteindelijk stonden we samen op de Spelen. En daar wonnen we nog eens ook. Met grote overmacht. Te bizar voor woorden. Dat je samen in een boot zit, betekent niet automatisch dat je ook beste vrienden wordt. Misschien is dat wel waarom wij zo hard gingen met elkaar; wij wilden het voor én met elkaar doen.”

Solliciteren

Meester durft niet te zeggen of hun succes in Parijs als katalysator heeft gewerkt voor haar afscheid. „Maar ik denk wel dat het een mooie afronding is geweest. Of ik wél door was gegaan als we geen goud hadden gewonnen? Dat weet ik niet. Ik ben 30 en wil ook andere dingen in mijn leven doen. Ik heb afgelopen jaar gemerkt dat ik een maatschappelijke carrière ook ambieer. Maar ja, het feit dat ik in het roeien alles behaald heb, maakt het wel makkelijker om ermee te stoppen.”

Het betekent dat voor Meester 'het echte leven' wacht. „Ik ben nu basisarts. Ik ga binnenkort solliciteren als 'arts niet in opleiding'. Ik hoop ervaring op te doen op de spoedeisende hulp. Uiteindelijk wil ik huisarts worden. Ik kom uit een comfortabel topsportleventje en moet nu weer onderaan de ladder beginnen. Die uitdaging trekt me aan.”

„Ik kom uit een comfortabel topsportleventje en moet nu weer onderaan de ladder beginnen